

افغانستان آزاد – آزاد افغانستان

AA-AA

چو کشور نېاشد تن من مېباد بدین بوم و بر زنده یک تن مېباد
همه سر به سر تن به کشتن دهیم از آن به که کشور به دشمن دهیم

www.afgazad.com

afgazad@gmail.com

Political

سیاسی

منبع یونگه ولت
برگردان از: سیما صابر
۱۰ نومبر ۲۰۲۱

توطئه گران در پشت پرده!

سازمان IPAC جمعیتی ضد چینی است که دارای یک هیأت مشورتی است، اعضای این هیأت باید هم از شناخت و تجربه از جمهوری خلق چین برخوردار باشند و هم در اجرای کمپین های سیاسی هدفمند علیه چین فعالیت داشته باشند. البته فعالان تبعیدی از هانگ کانگ و سین کیانگ و همچنین بنیادگرای مسیحی آدریان زنز که انتشاراتش او را به یکی از مشهورترین شاهدان کلیدی قدرت های غربی برای نسل کشی ادعائی اویغورها تبدیل کرده است هم از نباید قلم بیفتند. مثلاً رابرت ال. سوتینگر، عضو هیأت مشورتی IPAC برای وزارت امور خارجه ایالات متحده، در کمیته های شورای امنیت ملی در واشنگتن و برای سازمان اطلاعاتی و جاسوسی امریکا یا سیا کار می کرد. نیک تیموتی، که مسؤول «ستراتژی» در هیأت مشاوران این جمع است، پیش از این به عنوان رئیس دفتر نخست وزیر دست راستی و محافظه کار بریتانیا "ترزا می" کار می کرد. او در ضمن ستون نویس دیلی تلگراف، روزنامه راستگرای بریتانیایی است.

مارایکه اولبرگ هم یکی از اعضای هیأت مشورتی IPAC است.

این خانم از آنجا جالب توجه می شود که بدانیم اولبرگ مدتی برای مؤسسه مریکس کار می کرد، مؤسسه مطالعاتی درباره چین مستقر در برلین.

کارمندان مریکس مرتباً در رسانه های المانی به عنوان کارشناسان چین اظهار نظر می کنند – از جمله اولبرگ، که البته اکنون برای صندوق مارشال المان در ایالات متحده کار می کند.

اولبرگ که در دانشگاه هاروارد و دانشگاه تاییه (تایوان) تحصیل کرده است، کتابی را تحت عنوان «دست پنهان» («پیروزی خاموش») را با همکاری کلایو همیلتون استرالیایی منتشر کرده است.

او در این کتاب درباره پیشرفت ادعائی جهانی «اقتدارگرایی» چین هشدار می دهد.

دبیرخانه IPAC توسط لوک دو پولفورد، یک فعال لندن که عضو کمیسیون حقوق بشر حزب محافظه کار حاکم است، هماهنگ می شود.

دو پولفورد به عنوان یکی از بنیانگذاران سازمان «آریس» که علیه برده داری مدرن مبارزه می کند، اسم و رسمی برای خود دست و پا کرده است.

او به همراه بارونس هلنا کندی و ائین دانکن اسمیت، از بنیانگذاران IPAC محسوب می شوند.

کندی به عنوان نماینده حزب کارگر در مجلس اعیان حضور دارد، در حالی که دانکن اسمیت، که زمانی رهبر حزب محافظه کار بود، یکی از اعضای مجلس عوام است.

دانکن اسمیت و کندی، مانند سایر اعضای IPAC، از جمله راینهارد بوتیکوفر (حزب سبزهای المان)، به دلیل فعالیت های ضد چینی خود توسط بیجینگ با تحریم هائی از جمله ممنوعیت ورود به چین دست و پنجه نرم می کند.

رحیمه محمود آخرین نفر در دبیرخانه IPAC است اما با وجود این که آخرین نفر هست اما از اهمیت قابل توجهی برخوردار است.

رحیمه محمود ریاست شاخه بریتانیائی کنگره جهانی اویغور را بر عهده دارد که مقر آن در مونیخ است و ارکین اکرم، معاون رئیس این جمعیت هم در هیأت مشاوران IPAC فعالیت می کند.

محمود به شدت درگیر ایجاد یک کمپین محلی در شرق لندن است که هدف آن تغییر نام سه خیابان و میدان در کنار دادگاه ضرابخانه سلطنتی است، ضرابخانه سلطنتی ساختمانی در نزدیکی برجی است که سفارت جمهوری خلق چین آن را مستقر است.

رحیمه محمود سعی دارد با راه انداختن این کمپین نام سه خیابان اطراف این برج را به: خیابان هانگ کانگ، خیابان ثبت و بلوار اویغور تغییر دهد.

نخبه های حرفه ای نقش فعالان سیاسی را بازی می کنند.

در پشت صحنه نمایش، نخبگان حرفه ای سر نخ ها را در دست دارند.

زمینه کار: راه اندازی تحریم های جدید علیه چین

آخرین کمپین راه اندازی شده توسط سازمان IPAC با هدف ایجاد و گسترش یک سیستم تحریمی نسبتاً جدید است – به

اصطلاح قانون جهانی. Magnitsky

این نام از نام یک حسابدار روسی گرفته شده است که در نومبر ۲۰۰۹ در بازداشت موقت روسیه به دلیل مراقبت های ناکافی پزشکی درگذشت.

بارک اوباما، رئیس جمهور وقت ایالات متحده، برای اولین بار قانون جهانی Magnitsky را اندکی قبل از پایان دوره ریاست جمهوری اش در پایان دسمبر ۲۰۱۶ امضاء کرد.

بر اساس این قانون اختراعی اگر ایالات متحده به این نتیجه برسد که طرفی حقوق بشر را نقض کرده یا حتی متهم به فساد شده، این کشور مجاز است شهروندان کشورهای خارجی را تحریم و مجازات کند. این تحریم ها معمولاً شامل مسدود کردن دارائی افراد مربوطه در ایالات متحده و ممنوعیت ورود این افراد به امریکا است.

این قانون به امریکا اجازه می دهد کسانی را که با تحریم شدگان تجارت می کنند را نیز مجازات کند. سیستم های تحریمی مبتنی بر مدل جهانی Magnitsky اکنون توسط کانادا، بریتانیا، کشورهای بالتیک، اتحادیه اروپا و این یک شوخی نیست - حتی کوزوو را نیز ایجاد و به کار گرفته می شود.

از آنجائی که تحریم های تحت قانون جهانی Magnitsky می تواند علیه چینی ها نیز اعمال شود، IPAC برای تبلیغ به کارگیری این قانون علیه چین توسط کشورهای غربی مشغول راه اندازی کمپین هائی است. در نیوزیلند، این جماعت می خواهند قانون مورد نظر خود را را با قوانینی ترکیب کند که قبلاً به طور مستقل در پارلمان محلی این کشور تصویب شده اند.

در استرالیا، IPAC می خواهد دولت را با یک جدول زمانی برای به کارگیری قانون «رژیم تحریم» تحت فشار قرار دهد.

در جاپان، با پروپاگاندای IPAC اولین پیش نویس قوانینی که هنوز به طور رسمی ارائه نشده اند، در سیاهه های قوانینی قرار داده شده که مجلس این کشور را مجبور به توجه به آن کند.

علاوه بر این، ترویج قانون Magnitsky در سوئیس نیز برنامه ریزی شده است. با این حال، این پروژه برای این مجموعه کاملاً بی خطر هم نیست. چرا که چین اکنون شروع به اعمال مجازات های شدید علیه مبلغین اجرای «رژیم تحریم» کرده است.

این مقابله چین توانسته به تعدادی از اعضای IPAC ضربه بزند. برای نمونه، رئیس هیأت پارلمانی برقراری رابطه با چین در پارلمان اتحادیه اروپا، راینهارد بوتیکوفر، به عنوان یک فعال IPAC دیگر نمی تواند مانند گذشته سالی دوبار به جمهوری خلق سفر کند.

تیتیر زیبا اما سراپا ساختگی

IPAC بسختی می تواند آرزوی تیتیری زیباتر از عنوانی را داشته باشد که روزنامه بریتانیائی گاردین در روز ۲۹ اکتوبر به خاطر افتتاح جی بیست در بخش آنلینش منتشر کرد: «فعالان سیاسی از سراسر جهان که برای جی ۲۰ در رم گرد هم آمده اند، خواستار مقابله شدیدتر با چین شدند».

سازمان IPAC، که اتحادی بین پارلمان های کشورهای غربی علیه چین است یک انجمن نسبتاً جوان متشکل از حدود ۲۲۰ نماینده پارلمان از حدود ۲۰ کشور است که تنها یک چیز مشترک دارند: تلاش برای ایجاد پروپاگاندا علیه جمهوری خلق چین.

«فعالان» یک اصطلاح بی خطر و کاملاً چاپلوسانه از طرف گاردین برای نخبگان سیاسی IPAC بود که به رم سفر کرده بودند، مانند ائین دانکن اسمیت، نماینده پارلمان و رهبر حزب محافظه کاران.

آنها اطمینان داشتند که اعتراض مینیاتوری شان در مقابل سفارت چین در پایتخت ایتالیا توسط رسانه های مورد اعتماد غرب بخوبی بزرگنمایی و منتشر خواهد شد و پیام آنها توسط این رسانه های «معتبر» مورد استقبال قرار خواهد گرفت. یک سیاستمدار المانی به طور قابل توجهی در تأسیس IPAC در سال گذشته مشارکت داشت: راینهارد بوتیکوفر،

عضو اتحادیه اروپا برای کمیته سبزه‌هاست و از همه چیز مهم تر این که این آدم تیتز «رئیس هیأت پارلمان اتحادیه اروپا در مورد ارتباط چین» را هم به یدک می کشد.

در «کنفرانس امنیتی مونیخ» در اواسط بهار ۲۰۲۰، همین بوتیکوفر بود که در بحث ایجاد «گروه بین اقیانوس اطلس و چین» را مطرح کرد، انجمنی غیرحزبی متشکل از اعضای کنگره ایالات متحده و پارلمان اتحادیه اروپا، که باید در مورد سیاست علیه چین به توافق و همکاری مشترک برسند.

بوتیکوفر در آن زمان به روزنامه بسیار نزدیک به حزب سبزهای آلمان تاگس اشپیگل گفت که او قبلاً طرح این مطلب، دست به تحقیقات در اطراف موضوع زده بود، «در دولت و کمیته های پارلمانی ایالات متحده قبلاً مذاکره های متعددی در این باره انجام شده است» - و در این مورد: «امریکائی ها در این مورد از خود علاقه زیادی نشان دادند.» ظاهراً مذاکرات ادامه دارد.

نمایندگان مجلس از کشورهای های دیگر نیز شامل این طرح هستند، و در ۵ جون ۲۰۲۰ سرانجام وقتش رسید: ۱۶ نماینده از هشت پارلمان، از جمله پارلمان اتحادیه اروپا و کنگره ایالات متحده، تأسیس IPAC را اعلام کردند.

جمهوری خلق چین به یک «چالش ژئوپلیتیکی» تبدیل شده است.

بوتیکوفر اعلام کرد این وظیفه سازمان جدید است که از ارزش های مشترک در برابر بیجینگ دفاع کند. ویژگی خاص IPAC این است که نمایندگان پارلمان را از طیف های مختلف سیاسی گرد هم می آورد. در این دارو دسته بوتیکوفر و دیگر سیاستمداران سبز و همچنین محافظه کاران، جناح راست افراطی امریکا مانند مارکو روبیو، سیاستمداران حزب افراطی راست سوئیس خلق سوئیس و لگا ایتالیا حضور دارند.

از جمله افرادی که آلمان را در این جمعیت نمایندگی می کنند می توان از میسائیل برند (حزب دموکرات مسیحی حاکم)، امید نوری پور (حزب سبزهای آلمان) و گید جنسن (حزب لیبرال دموکرات های آزاد آلمان) نام برد.

اعضای IPAC می باید از تجربه کاری علیه چین برخوردار باشد، این سازمان حامیان قدرتمندی دارد: توسط بنیاد جامعه باز جورج سوروس، توسط بنیاد ملی موقوفه برای دموکراسی، که توسط کنگره ایالات متحده تأسیس شد و از بودجه کنگره امریکا تأمین مالی می شود و بنیاد تایوان برای دموکراسی، نوعی معادل تایوانی همین انجمن امریکائی نامبرده، که وزیر امور خارجه «جوزف وو» شخصاً در هیأت مدیره آن حضور دارد که از حامیان مالی و تأمین کنندگان بودجه سازمان هستند.

بنابراین پولشان از پارو بالا می رود.

IPAC خط مشی عملی خود را بر اساس کمپین های مشخص سازمان می دهد.

به عنوان مثال، کمپینی وجود دارد که برای «دموکراسی در هانگ کانگ»، کمپین دیگری که کار اجباری ادعائی در تبت و سین کیانگ را محکوم می کند، کمپین سومی که به «جنایت های دسته جمعی ادعائی در منطقه اویغور» می پردازد، و کمپینی که به بازی های زمستانی المپیک بیجینگ می پردازد و در آن خرابکاری می کند. به عنوان بخشی از وظایف این کمپین مذکور، IPAC از سیاستمداران و همچنین نمایندگان منطقه ئی و سیاستمداران دولتی می خواهد که بازی های المپیک زمستانی را تحریم کنند.

علاوه بر این، هدف این کمپین این است که مانع برگزاری بازی های زمستانی المپیک در بیجینگ شود از اسپانسر ها و حامیان مالی می خواهد که دست حمایت از برگزاری بازی ها بکشند.

حتی در پارلمان اتحادیه اروپا، بوتیکوفر و برخی دیگر از اعضای IPAC موفق به ارائه قطعنامه مربوطه شدند. جنسن عضو IPAC از بوندستاگ و در بریتانیا و چندین کشور دیگر، اعضای IPAC طرح هائی را از طریق پارلمان ارائه کردند و از وزراء خواستند به بیجینگ سفر نکنند. و در مجلس نمایندگان ایالات متحده، دو تن از اعضای این نیرو نیز قطعنامه ای را ارائه کردند که در آن خواستار انتقال بازی های زمستانی به کشور دیگری شدند.

ترفند: چیزی که به نظر می رسد یک اعتراض خودجوش در پارلمان های جهان غرب است، از قبل توسط یک دسته نسبتاً کوچک از نخبه های سیاسی – مهندسی و هماهنگ شده است – این حرکات به اصطلاح خودجوش قبلاً برنامه ریزی و مورد بحث و بررسی قرار گرفته است.

در مورد راه اندازی اعتراضات عمومی نیز قضیه فرقی نمی کند، هر جا که سیاستمداران برجسته دولت چین ظاهر می شوند تا نقاط قوت این کشور و موفقیت های چین علیه فقر و گسترش عدالت اجتماعی را به علاقه مندان توضیح دهند، اعضای IPAC به خیابان ها می آیند و به لطف رسانه هائی مانند گاردین، در یک چشم به هم زدن از حرفه نی های سیاسی به «فعالان جامعه مدنی» تبدیل می شوند.

زمانی که وانگ ئی، وزیر امور خارجه چین در تابستان ۲۰۲۰ از اروپا بازدید کرد، IPAC نه تنها نامه های اعتراضی، بلکه تجمعاتی را ترتیب داد که در آن به تبعیدیان هانگ کانگ اجازه سخنرانی داد. همانطور که انتظار می رفت اعتراضات IPAC در رم در ۲۹ اکتوبر نه تنها علیه جمهوری خلق به طور کلی، بلکه مجدداً علیه وانگ وزیر امور خارجه سازماندهی شده بود.

در این مراسم اعتراضی در رم، فعال اویغور رحیمه محمود در کنار ناتان لائو، فعال هانگ کانگی سخنرانی کرد. «جوزف وو» وزیر امور خارجه تایوان نیز از طریق ویدئو در ارتباط این مراسم قرار داشت و سخنرانی کرد. وو گفت تایوان «در خط مقدم» جنگ ایدئولوژیک علیه «اقتدارگرایی» قرار دارد.

وی همچنین از قدرت های غربی خواست تا سیاست قایق های توپدار خود («آزادی عملیات ناوبری») را در بحیره چین جنوبی به سطح بالاتری ارتقاء دهند و آن را رادیکال تر کنند.

مبارزه ای که IPAC علیه جمهوری خلق چین به راه انداخته است نیاز به گسترش دارد.